

Република Србија
ВРХОВНИ СУД СРБИЈЕ
У 3831/04
21.10.2005. година
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд Србије у Београду, у већу састављеном од судија: мр Јадранке Ињац, председника већа, Боривоја Буњевачког и Зоје Поповић, чланова већа, са саветником Горданом Богдановић, као записничарем, решавајући у управном спору по тужби тужиоца ТП "А", против решења туженог Министарства финансија - Пореска управа, Регионални центар ... бр. ... од ... године, у предмету доприноса, у нејавној седници већа одржаној дана 21.10.2005. године, донео је

П Р Е С У Д У

Тужба се УВАЖАВА и ПОНИШТАВА решење Министарства финансија - Пореска управа, Регионални центар ... бр. ... од ... године.

О б р а з л о ж е њ е

Оспореним решењем одбијена је, као неоснована, жалба тужиоца изјављена против решења Министарства финансија - Пореска управа, Регионални центар ..., Филијала ... бр. ... од ... године, којим је одбијен захтев тужиоца од ... године да се изврши повраћај прекњижавањем средстава са рачуна означених у диспозитиву тог решења и то доприноса за здравствено осигурање на терет запослених и на терет послодавца, на уплатне рачуне наведене у захтеву тужиоца.

У тужби којом побија законитост оспореног решења тужилац истиче да је поднео захтев првостепеном органу за прекњижавање са рачуна доприноса за здравствено осигурање на терет запослених и на терет послодавца на уплатне рачуне назначене у захтеву с обзиром да је дошло до преплате на тим рачунима. Међутим, оба управна органа су нашла да тај захтев треба одбити јер преплата није настала плаћањем новчаног износа, већ намирењем путем компензације. Сматра да плаћање путем компензације није сметња да се удовољи његовом захтеву. Указује да су оба решења управних органа - и првостепено и оспорено заснована на погрешној примени материјалног права, односно погрешном тумачењу чл. 10. ст. 2. и 67. Закона о пореском поступку и пореској администрацији. Предлаже да суд уважи тужбу и поништи оспорено решење.

У одговору на тужбу, тужени орган је остао при наводима изнетим у образложењу оспореног решења и предложио да суд тужбу одбије.

По оцени навода тужбе, одговора на тужбу и свих списа ове управне ствари, Врховни суд Србије је нашао да је тужба основана.

Према образложењу оспореног решења, тужени је одлуку као у диспозитиву истог донео са разлога што је нашао да је правилно првостепени орган закључио да преплата на рачунима доприноса за здравствено осигурање у случају тужиоца није настала уплатом новчаног износа на те рачуне, већ намирењем путем компензације, па да стога нема ни услова за прекњижавање и повраћај средстава према одредби чл. 10. ст. 2. Закона о пореском поступку и пореској администрацији.

Међутим, према налажењу овог суда, овакав став управних органа се не може прихватити са разлога што начин плаћања дажбина, у овом случају доприноса за здравствено осигурање на терет запослених и на терет послодавца, путем компензације не може утицати на основаност захтева тужиоца за повраћај више уплаћених средстава који би се извршио прекњижавањем тих средстава на друге уплатне рачуне тужиоца, означене у његовом захтеву. Ово стога што је неспорна чињеница да је тужени орган прихватио плаћање наведених доприноса путем компензације, што је као могућност прописано и у чл. 67. ст. 4. Закона о пореском поступку и пореској администрацији ("Службени гласник РС", бр. 80/02...61/05), који прописује да се изузетно пореска обавеза може намирити путем компензације, на начин и под условима које, у складу са пореском законом, ближе уређује министар. Одредбом чл. 10. ст. 2. под 1) је прописано да у пореском правном односу из става 1. овог члана, физичко, односно правно лице има право на повраћај више или погрешно наплаћеног пореза, односно споредних пореских давања, као и на повраћај пореза када је то другим пореским законом предвиђено.

Како цитиране одредбе Закона говоре само о пореским обавезама, треба истаћи да је чл. 1. Закона о пореском поступку и пореској администрацији прописано, између осталог, да се тим Законом уређује поступак утврђивања, наплате и контроле јавних прихода на које се овај Закон примењује, а чл. 7. Закона о јавним приходима и расходима ("Службени гласник РС", бр. 76/91...135/04) је прописано да се јавним приходима у смислу овог Закона сматрају, између осталих, и доприноси за обавезно социјално осигурање

Сентенца.

Имајући у виду цитиране законске одредбе Врховни суд налази да су оба управна органа погрешно применила материјално право, па је тужбу уважио и поништио оспорено решење како би се у поновном поступку отклонили недостаци указани овом пресудом и донело ново на закону засновано решење. При том, тужени орган је везан правним схватањем суда, као и примедбама суда у погледу поступка.

Са изнетих разлога, налазећи да је оспореним решењем повређен закон на штету тужиоца, Врховни суд Србије је, на основу одредбе чл. 41. ст. 2. а у вези одредбе чл. 38. ст. 2. Закона о управним споровима, одлучио као у диспозитву ове пресуде.

ПРЕСУЂЕНО У ВРХОВНОМ СУДУ СРБИЈЕ У БЕОГРАДУ

дан 21. 10. 2005. године У. 3831/04

Председник већа-судија,

мр Јадранка Ињац, с.р.

Записничар,

Гордана Богдановић, с.р.

За тачност отправка

СД